

آئین معنوی «رام‌الله» ممزوجی از اسلام و ویشنو است

مدرس حوزه و دانشگاه با اشاره به آئین معنوی «رام‌الله» اظهار کرد: با مراجعه به آئین رام الله متوجه می‌شویم که این کیش، يك آئین كاملاً التقاطی است که از دین اسلام و آئین ویشنو گرفته شده است.

مدرس حوزه و دانشگاه با اشاره به آئین معنوی «رام‌الله« اظهار کرد: با مراجعه به آئین رام الله متوجه می‌شویم که این کیش، يك آئین كاملاً التقاطی است که از دین اسلام و آئین ویشنو گرفته شده است.

به گزارش خبرگزاری قرآنی ایران (ایکنا)، حجت‌الاسلام والمسلمین دکتر محمدتقی فعالی، مدرس حوزه و دانشگاه و نگارنده 9 جلد کتاب در باب جنبش‌های نوظهور معنوی، در هفتمین نشست از سلسله نشست‌های «آسیب‌شناسی عرفان‌های کاذب« که در سازمان فعالیت‌های قرآنی دانشجویان کشور برگزار شد، به ایراد سخنرانی پرداخت.

فعالی با بیان این‌که عرفان‌های نوظهور را در هفت بخش می‌توان تقسیم کرد، گفت: بخش اول آئین‌های نوپدید، عرفان‌های معنوی هند است که خود در دو بخش آئین سنتی و آئین نوظهور منقسم می‌شود که درمیان آئین نوظهور، توضیح آئین‌های معنوی «یوگا«، «اشو«، «سای‌بابا« و «سای‌بابا« در جلسات گذشته بیان شد.

وی با بیان این‌که چهارمین آئین نوظهور معنوی متأثر از فرهنگ هندو، آئین «رام‌الله« است، اظهار کرد: ممکن است ذهن با شنیدن اسم «رام‌الله« منصرف به فلسطین اشغالی شود، در حالی‌که این آئین ربطی به آن سرزمین ندارد، بلکه آئینی معنوی و متعلق به سرزمین هندوستان است.

این محقق و پژوهشگر با اشاره به پیشینه تاریخی آئین معنوی رام‌الله عنوان کرد: برای بررسی سابقه تاریخی آئین معنوی «رام‌الله« باید به سده پانزدهم میلادی بازگشت. در قرن پانزدهم میلادی، شخصی با نام «شیخ کبیر پانتیس« در هندوستان ظهور کرد. وی در سال 1448 در هندوستان متولد شده است.

این مدرس حوزه و دانشگاه با اشاره به رشد و تکامل پانتیس خاطرنشان کرد: شیخ کبیر استادی به نام «رامانانده« داشت که وی يك اصلاح‌طلب هندی به‌شمار می‌آمد. پانتیس نزد این استاد آموزش دید تا این‌که در سنین جوانی درون خانواده خویش با يك معضل جدی روبرو شد.

وی با بیان این‌که پدر شیخ کبیر مسلمان و مادرش پایبند به آئین ویشنو بود، تصریح کرد: پدر شیخ کبیر يك مسلمان هندو بود و خود را ملزم به انجام تکالیف اسلامی می‌دانست، به‌عنوان مثال گاه به مسجد می‌رفت و گاه آداب اسلامی را در منزل به جامی‌آورد. این در حالی بود که مادر پانتیس يك هندو ویشنوئیزم بود.

فعالی در توضیح این مطلب افزود: براساس اعتقاد مادر پانتیس، تناسخ يك حقیقت صحیح و مسلم بود. وی به معابد هندوستان می‌رفت و آداب مربوط به دین خود را انجام می‌داد، به‌عنوان مثال وی اعتقاد به خدایان داشت. در این شرایط بود که شیخ کبیر در منزل با تعارضات اساسی میان دین پدر و مادر خود مواجه شد.

این محقق و پژوهشگر با تأکید بر این‌که هر چه شیخ کبیر بزرگتر می‌شد، به تعارضات میان دین پدر و مادر خویش بیشتر پی می‌برد، تصریح کرد: در سنین جوانی بود که شیخ کبیر يك تصمیم جدی در زندگی خود گرفت. وی قصد کرد که برای رفع تعارضات میان آئین‌های مختلف، يك دین جدید تأسیس کند. آئین جدید وی التقاطی از دین اسلام و آئین ویشنو بود.

وی با بیان این‌که شیخ کبیر آئین جدید خود را خلق کرد، گفت: شیخ کبیر برای نام‌گذاری دین و آئین خود با مشکل مواجه شد. وی آن‌گونه که در شرح حال خود نگاشته، مدتی تأمل کرد تا آن‌که تصمیم گرفت نام آئین خود را نیز تلفیقی از نام خدای مسلمان یعنی «الله« و خدای بزرگ ویشنوها با نام «رام« قرار دهد.

فعالی با بیان این‌که در هندوستان سه خدای بزرگ با نام‌های «رام«، «شام« و «میترا« وجود دارد، خاطرنشان کرد: شیخ کبیر با نام‌گذاری آئین خود به نام «رام‌الله« قصد داشت تا به جهانیان بفهماند که «رام« همان «الله« است و «الله« همان «رام« است. با مراجعه به آئین رام الله متوجه می‌شویم که این کیش، يك آئین كاملاً التقاطی است که از دین اسلام و آئین ویشنو گرفته شده است.

این مدرس حوزه و دانشگاه با اشاره به انجام برخی از اعمال عبادی اسلامی همچون نماز و اعتقاد به برخی معتقدات آئین ویشنو همچون تناسخ عنوان کرد: اگر تمامی آئین‌های موجود در هند را جمع‌آوری و دسته‌بندی کنیم، به پنج اصل مهم خواهیم رسید که در رأس آنها اصل تناسخ به چشم می‌خورد.

این محقق و پژوهشگر با بیان این‌که تناسخ جایگاه مهمی را در اندیشه‌های هندی و به خود اختصاص داده است، گفت: امروز مسئله تناسخ در ایران نیز زیاد به چشم می‌خورد، به‌عنوان مثال گاه در برخی از فیلم‌ها با اصطلاحی همچون «زندگی‌های گذشته و آینده" برخورد می‌کنیم که در اصل همان اعتقاد به تناسخ است.

فعالی با تاکید بر این‌که اعتقاد به تناسخ دقیقاً نقطه مقابل اعتقاد به معاد است، تصریح کرد: کسانی‌که اعتقاد به معاد و روز رستاخیز ندارند، برای اینکه اعتقاد خود را به تصویر بکشند از چند روش استفاده می‌کنند که یکی از این موارد، طرح مسئله تناسخ است.

وی با بیان این‌که شیخ کبیر به حرفه بافندگی اشتغال داشت و از قریحه و ذوق شعری بالایی برخوردار بود، اظهار کرد: وی اشعاری به زبان انگلیسی و سانسکریت دارد که هنوز نیز اشعار او در فرهنگ هند مورد استفاده قرار می‌گیرد. شیخ کبیر سه تأثیر بزرگ در فرهنگ هندوستان داشت که اولین آن تأسیس يك آئین التقاطی به نام «رام الله" بود.

فعالی با اشاره به دیگر تأثیرات پانتیسم در فرهنگ هند، عنوان کرد: شیخ کبیر شاگردی به نام «بابا نانک" داشت که وی مؤسس آئین «سیک" در هندوستان است. آئین سیک مولود سده 15 میلادی است که ششمین و آخرین دین از ادیان متأخر هندوستان به‌شمار می‌آید. بر همین اساس است که در کتب علم ادیان، شیخ کبیر را پدر آئین و دین بزرگ سیک در هندوستان می‌دانند.

این مدرس حوزه و دانشگاه با تأکید بر این‌که دین سیک بیشتر از آن‌که يك آئین معنوی باشد، يك آئین اجتماعی - سیاسی است، لذا از آموزه‌های عرفانی برخوردار نیست، خاطرنشان کرد: به همین جهت آئین سیک در تقسیم‌بندی ما از ادیان جدید هندوستان قرار نگرفت. نکته حائز اهمیت در مورد این آئین آن است که دین سیک به جهت بالا بودن جنبه اجتماعی - سیاسی آن تحت سلطه و نفوذ بریتانیای کبیر قرار داشت و آنان بهترین و بیشترین بهره را از این آئین برای سلطه خود بر هندوستان بردند.

وی با اشاره به سومین تأثیر مهم شیخ کبیر در فرهنگ هندوستان ادامه داد: همان‌گونه که قبلاً نیز اشاره شده، مهم‌ترین کتاب «اشو" که به زبان فارسی نیز ترجمه شده است، کتاب «راز بزرگ" است. اشو در این کتاب به شرح اشعار شیخ کبیر پرداخته بدین صورت که اشو در ابتدای هر فرازی عنوان می‌کند «شیخ کبیر گفت:" و در ادامه به شرح اشعار وی می‌پردازد. البته اشو در شرح اشعار شیخ کبیر، افکار و نظریات خود را به مخاطب القا می‌کند.